

Ανθρώπινες ιστορίες...

Το παράπονο των προσφύγων

«Δεν φταίμε εμείς για όσα κάνουν άλλοι» λέει ο Σύριος πρόσφυγας με παράπονο και συνεχίζει να ζωγραφίζει ό,τι του θυμίζει την πατρίδα του.

Το παράπονο του πρόσφυγα από τη Συρία ξεχειλίζει: «Είμαστε πολύ στεναχωρημένοι. Οι Ευρωπαίοι δεν έχουν καλή εικόνα για εμάς. Δεν είμαστε όμως όλοι ίδιοι. Δεν μπορεί να μας βάζουν όλους στην ίδια θέση. Εμείς αγαπάμε την ειρήνη».

Η ζωή του Ισμάν, όπως όλων των προσφύγων, άλλαξε από την μία μέρα στην άλλη. Ξεριζώθηκε από την πατρίδα του, αφήνοντας πίσω το εργοστάσιό του και το σπίτι του και ξεκίνησε μαζί με τη σύζυγο και τα παιδιά του το μακρύ ταξίδι. «Κάθε μέρα γινόντουσαν μάχες. Το σπίτι μας βομβαρδίστηκε. Φύγαμε, γιατί θέλαμε ένα μέλλον για τα παιδιά μας. Φτάσαμε στην Τουρκία. Η απόφαση να έρθουμε στην Ελλάδα ήταν πολύ δύσκολη. Έπρεπε να μπούμε τριάντα έξι άνθρωποι, χωρίς σωσίβια, σε μία πλαστική βάρκα. Την κοίταζα δεμένη ακόμα να ανεβοκατεβαίνει και να χτυπάει πάνω στα βράχια. Πίστευα ότι πριν ακόμα μπούμε μέσα, θα βούλιαζε. Φοβόμουν μην πάρω στο λαιμό μου την οικογένειά μου. Μπήκαμε στη βάρκα νύχτα. Έκατσα από την πλευρά που η βάρκα χτύπαγε στα βράχια. Εκείνη την ώρα δεν είχα κανένα συναίσθημα. Ούτε φόβο, ούτε τίποτα. Πολύ γρήγορα το νερό μέσα στη βάρκα έφτασε τα δεκαπέντε δάχτυλα και αυξανόταν. Μουσκεύαμε τα ρούχα μας για να βγάλουμε τα νερά από τη βάρκα. Χρησιμοποιούσαμε κουτιά και ό,τι άλλο βρίσκαμε».

Στην Ελλάδα, ο Ισμάν παρακολουθεί μαθήματα ζωγραφικής από εθελοντές του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού, με την υποστήριξη της Διεθνούς Ομοσπονδίας Ερυθρού Σταυρού & Ερυθράς Ημισελήνου (IFRC) και του Ισπανικού Ερυθρού Σταυρού. Τα μαθήματα αυτά γίνονται στο πλαίσιο δράσεων ψυχοκοινωνικής στήριξης προσφύγων και μεταναστών, με τη χρηματοδότηση της Υπηρεσίας Ανθρωπιστικής Βοήθειας και Πολιτικής Προστασίας της Ευρωπαϊκής Επιτροπής (ECHO). Ο Ισμάν ζωγραφίζει πάνω σε πέτρες, αναπτήρες και μουσαμάδες. Μέσα από τις ζωγραφιές του, που είναι γεμάτες χρώματα, περνάει μηνύματα για την ειρήνη, τη δικαιοσύνη και τη φιλία των λαών. «Είναι η πρώτη φορά που κάνω μαθήματα ζωγραφικής και μου αρέσει πολύ. Μου έχει κάνει εντύπωση η δασκάλα. Είναι καλή και μας εμψυχώνει πολύ. Ξεκίνησα να ζωγραφίζω σε ηλικία 10 ετών, αλλά στα 12 τα παράτησα γιατί πήγαινα σχολείο και δούλευα παράλληλα. Δεν είχα πια χρόνο για ζωγραφική. Εδώ, μου δόθηκε η ευκαιρία να ξεκινήσω τη ζωγραφική από την αρχή. Μου αρέσει πολύ η αφηρημένη τέχνη και τα έντονα χρώματα. Ζωγραφίζω ό,τι έχει σχέση με τη Συρία: τους βομβαρδισμούς, τα σύνορα που έκλεισαν, τους λαούς που κοιτάνε την ειρήνη, τη δικαιοσύνη. Έτσι εκφράζω τα συναισθήματά μου. Μου αρέσει επίσης να ζωγραφίζω τη φύση και ιδιαίτερα το δειλινό. Η τέχνη είναι χαρά και αγάπη για όλο τον κόσμο. Το όνειρό μου είναι να κάνω μία έκθεση ζωγραφικής» λέει ο ίδιος.

Ο Ισμάν και η οικογένειά του ζουν σε ένα κοντέινερ σε κάποιο Κέντρο Φιλοξενίας Προσφύγων και Μεταναστών. «Εδώ οι άνθρωποι μου ζήτησαν να γίνω Ιμάμης γιατί έχω σπουδάσει Μουσουλμανική Θεολογία» μας αναφέρει. «Έχω πολλούς φίλους Ευρωπαίους, διαφορετικών θρησκειών. Κάθε ένας πρέπει να σέβεται τη θρησκεία του άλλου. Είμαστε πολύ στεναχωρημένοι για την εικόνα που πολλοί άνθρωποι στην Ευρώπη έχουν για εμάς. Ο καθένας ευθύνεται για αυτά που πράττει. Εμείς δεν ευθυνόμαστε για όλους. Θα ήθελα να αλλάξει η εικόνα αυτή. Μέσα στα καθήκοντά μου είναι και η πνευματική καθοδήγηση των ανθρώπων. Πάντα τους συμβουλεύω να προσέχουν την συμπεριφορά τους. Είμαστε επισκέπτες. Πρέπει να σεβόμαστε τους κανόνες και τους νόμους του κράτους που μας φιλοξενεί. Να ξεκινήσουμε μία καινούργια ζωή με χαρά και ελπίδα».

της Ειρήνης Μπουδρονικόλα

Γραφείο Δημοσίων Σχέσεων & Επικοινωνίας
Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού